

Sygn. akt III KZ 36/15

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **R. K.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 27 maja 2015 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 20 marca 2015 r., sygn. akt II AKo 51/15,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W piśmie z dnia 17 lutego 2015 r. skazany R.K. domagał się wznowienia postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościerzynie z dnia 17 października 2001 r., sygn. akt II K 131/01, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 14 marca 2002 r., sygn. akt Ka 81/02, w części dotyczącej czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k., podnosząc argumenty świadczące o błędności przyjętej przez Sąd Rejonowy w Kościerzynie kwalifikacji prawnej tego czynu. Jednocześnie wniósł o wyznaczenie mu adwokata z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 20 marca 2015 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku na podstawie art. 429 § 1 k.p.k. i art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia „osobistego” wniosku o wznowienie postępowania argumentując, że wniosek skazanego o

wznowienia postępowania wskazuje na inne podstawy niż wymienione w art. 540 k.p.k. i art. 540a k.p.k. i 540b k.p.k.

W zażaleniu na to zarządzenie skazany stwierdził, że pomimo braku podstaw do przyjęcia wniosku o wznowienie, Sąd powinien rozpatrzyć jego wniosek przez pryzmat nowych, nie znanych wcześniej okoliczności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

W postępowaniu o wznowienie postępowania „odpowiednie” zastosowanie znajduje art. 530 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. Oznacza to, że wniosek o wznowienie postępowania podlega kontroli dokonywanej przez prezesa sądu bądź upoważnionego sędziego. W ramach kontroli warunków formalnych badaniu podlega między innymi wskazanie podstaw do wznowienia postępowania.

Z recypowanego do postępowania wznowieniowego art. 530 § 2 *in fine* k.p.k. (art. 545 § 1 k.p.k.) wynika, że odmowa przyjęcia kasacji może nastąpić, gdy oparto ją na innych powodach niż wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. Stosując ten przepis odpowiednio w postępowaniu o wznowienie postępowania należy przyjąć, że również odmowa przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania może nastąpić, gdy we wniosku wskazano inne podstawy, niż wymienione w art. 540 i art. 540a i 540 b k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1.07.2010 r., IV KZ 39/10, OSNwSK 2010/1/1373; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2009 r., III KZ 22/09, OSNKW 2009, z. 7, poz. 59).

Poza sporem jest, iż unormowanie zawarte art. 545 § 2 k.p.k. wymaga, by wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, był sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. Niedopełnienie przez stronę tego obowiązku powoduje, iż złożony przezeń wniosek jest obarczony brakiem formalnym, do którego uzupełnienia należy stronę wezwać w trybie w art. 120 § 1 k.p.k. Jednakże w sytuacji, gdy z wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez stronę wyraźnie wynika, że domaga się wznowienia postępowania w oparciu o inne powody niż wymienione w art. 540 i art. 540a i 540b k.p.k., nie ma potrzeby wzywania strony do uzupełnienia wskazanego braku formalnego, ani też rozpoznawania złożonego przez nią wniosku o wyznaczenie z urzędu adwokata albo radcy prawnego do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie

postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2009 r., III KZ 22/09, OSNKW 2009, z. 7, poz. 59).

W „osobistym” wniosku o wznowienie postępowania skazany R. K. domagał się wzruszenia prawomocnego wyroku na podstawie innych okoliczności niż wymienione w art. 540 k.p.k. i art. 540a k.p.k. i 540b k.p.k. Zasadnie zatem Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku odmówił przyjęcia tego wniosku.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.